

VLADIMÍR DVORŠČÁK

LÍCNE JAMKY

zbierka básní

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-51-6

VLADIMÍR DVORŠČÁK

LÍCNE JAMKY

Zbierka básní

Grafická a technická spolupráca: Szekereš František, Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0061-8

Predslov

*Táto zbierka vlastní zopár básni, čo sa držia za ruku.
Možno sa pousmeješ a možno ostane slza,
pre jedného voda a druhý ňou zaplatí...*

(autor)

1 máj

Blíženci modelujú bozky,
vyrástli z čerešňového dreva,
ruky objímajú v čo veria,
osedlané lavičky dávajú sa do cvalu,
slová poletujú, žiadajú o tanec.

Listy omámene vôňou tônia
fontánu a v nej schovaný čas,
ľudia skandovali
a deti do nej liali limonádu.

A bude bolieť' ...

Plač suší ...

Čas nehojí ...

Zabehnuté koľaje

si klamú do očí.

Zakrývam dlaňami tvár

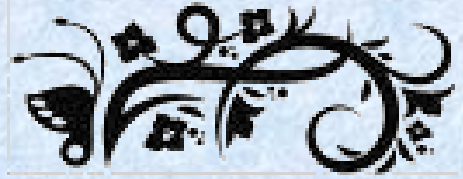
v snahe ukryť sa,

všade je plno

...a odpustenia tak málo.

No ja neviem začať

vo svojich ranách.

Aj biele holuby chcú lietať

Hádzu do nej kamene
a kôru spadnutého stromu
je vinná nevie prejsť
na druhú stranu.

Previazali jej oči
z polámaných nôh
spravili jej dlahu,
oslepla na slnku
vyschla kde kvety
neprosia o milosť
ušliapaná zapadáš do ozdoby
čo zdobí idiotom hlavu.

Ako by som mohol zabudnúť

Ako by som mohol zabudnúť
v dlani stonku kvetu
za chrbtom mi šepká
čo chcem povedať.

Vážim si neúnavnosť sily
ktorou nás chránite
len z vás pramení
čo nemôže ponúknuť
žiaden muž.

Pri dotyku stekajú
tvrdošijné skaly
otvárate puký bahniatok ...

Pokúšam sa napísať nenapísané
slnko, úžasný predobraz
ženskej duše.

Skláňam bozky
do jemnosti vašich rúk
po páde zvláštnej slzy
schádzajú snežienky.

Nedovolia zabudnúť
na vás na váš sviatok MDŽ.

Ako deti ...

Pri každom reze uvoľňujem
tak známu vôňu jablák
ktoré sme oberali
dotykom očí.

Za oknom prešli pouličné lampy
v sprievode opustených ulíc,
v perinách jemný šuchot,
prikryvaš ma chladnými nohami
a teplým dychom olizuješ prsty.

Ako sa píše Stát'!

...poznáš to, keď piesne plačú
a vietor unáša ...
bolesť je jediná kto sa k tebe utieka.

Hlasivky stláčajú rev, oheň stráca
posledného poslucháča,
španielka kvíli a slzy tvoria obraz
môjho vnútra na rifliach.

Zvetrila ma vlčia svorka,
nejde ku mne, nie je ako ty,
možno má súcit a možno strach.

Nevidím ho na nich,
bránia mi v tom usušené ruže,
ktoré si mi hodila po častiach.

Strácaš sa a ja dávam srdcu príkaz...

Anjel v pokušení

Oberáš plnosť zrelých plodov
nezvádzaš boj s vlastným telom.

Letmý dotyk rozpráva o tom
čo pozná na jazyku praskanie,
smäd načiera z hlbín, rastie a nevedne.

Niečo sa stalo v dúhe chýba žltá,
neha, žiarlivosť, trápenie...
Tak horia skúšaných v plamene.